

ЯДОСАН ЛИ СИ НА БОГ

Дейвид Уилкерсън

16 Февруари, 1998

Вярвам, че няма нищо по-опасно за един Християнин от това да носи в себе си негодувание срещу Бога. При все това съм шокиран от растящия брой вярващи които срещам, които са ядосани на Господа. Те може и да не го признават толкова, но дълбоко вътре таят някакво недоволство срещу Него. Защо? Те вярват, че Той не се интересува от техния живот или проблеми. Те са убедени, че на Него не му пука, защото не е отговорил на някоя конкретна молитва или не е подействал в тяхна полза.

Неотдавна получих писмо от млад човек, хвърлен в един от южните затвори. Този обвиняем бе някога посветен Християнин, но сега казваше, че е сърдит на Бога. Той писа: „Аз съм в адска дупка и вярвам, че Бог ще ме остави тук! Някога исках да следвам Христа с цялото си сърце. Но имах грях, който ме смазваше - сексуален грях. Опитах се да се покая, но това никога не помогна. Четох Библията си, учих и се молих, но нямаше полза. Моят грях винаги взимаше надмощие. И сега съм в затвора за дълго поради това. Отказал съм се духовно воюване. Опитването не изглеждаше да си струва. Бог ме освободи от наркотици и алкохол когато бях новоповярвал, но защо не отне сексуалните ми похоти?“

Всяка страница от писмото на този човек бе изпълнена с огорчение към Бога. Той бе допуснал негодуванието да се превърне в пълна ярост! Виждам подобна ярост сред растящ брой служители в много деноминации. Те са станали разочаровани, опарени, ядосани на Бог - и сега се отдалечават от призванието си. Когато ги попитате защо, те отговарят: „Аз бях усърден, верен - давах най-доброто от себе си. Но колкото повече го правех, толкова по-малко резултати виждах. Моята църква не беше благодарна. И всички мои молитви сякаш бяха напразно. В един момент усещах всичко, което проповядвах като фалшиво, защото не действаше в моя живот. Сега съм прекратил служението докато не оправя нещата.“

Научил съм през годините, че много малко такива служители се завръщат някога. Защо? Те упорстват в гнева си срещу Бога! Те казват: „Направих всичко както трябва. Но нищо не излезе така, както го очаквах. Аз Му бях верен, но той ме провали!”

Ужасната опасност и горчиви последици от таенето на недоволство срещу Бога ми бяха напомнени неотдавна

Наскоро започнах да чета една мисионерска биография, озаглавена Еджи и не можах да я оставя. Тази изумителна история грабна сърцето ми и я прочетох на един дъх. Бих искал да ви я преразкажа накратко, защото живо илюстрира разрушаващата сила на недоволството и гнева в Християнското сърце: През 1921, две млади семейства в Стокхолм, Швеция, откликват на Божия призив за мисионерското поле в Африка. Те били членове на Филадельфийската Петдесетна Църква, която изпращала мисионери в различни места по целия свят. По време на една мисионерска служба, тези две двойки получили товар да отидат в Белгийски Конго, днешен Заир. Имената им били Дейвид и Свеа Флад и Джоел и Берта Ериксон. Свеа Флад била само метър и петдесет, и била известна певица в Швеция. Но и двете семейства се отказали от всичко за да дадат живота си за благовестието. Когато пристигнали в Белгийски Конго, те докладвали в местната мисионерска база. После взели мачете (дълги ножове) и буквално изсекли своя път в гъмжащата от насекоми вътрешност на Конго. Дейвид и Свеа имали две годишен син, Дейвид Младши, и трябвало да го носят на гръб. По пътя и двете семейства хванали малария. Но те продължили напред с голяма ревност, готови да бъдат мъченици за Господа. Накрая, те достигнали едно село във вътрешността. Но за тяхна изненада, хората не им позволили да влязат. Те казали на мисионерите: „Не можем да допуснем никакви бели хора тук, защото боговете ни ще се раздразнят.” Така че семействата отишли до второ село, но там отново били отхвърлени. В онзи момент нямало други села наоколо. Изтощените семейства нямали друг избор, освен да се установят. И така, те изсекли едно място сред планинската джунгла и си построили колиби от кал, в

които да живеят. С течение на месеците, всички те страдали от самота, болест и недояждане. Малкият Дейвид Младши станал болнав. А и нямали почти никакъв контакт с никой от селяните. Накрая, след около шест месеца, Джоел и Берта Ериксон решили да се върнат в мисионерската база. Те настоятелно увещавали Флад да направят същото, но Свеа не можела да пътува, защото току що била забременяла. И нейната малария се била влошила. Освен всичко това Дейвид казал: „Искам детето ми да се роди в Африка. Дойдох да дам живота си тук.” И така Флад махнали за довиждане когато приятелите им се отправили на сто мили преход обратно. За няколко месеца Свеа развила остра треска. Но въпреки това, през цялото време тя служела вярно на едно момче, което идвало да ги вижда от едно от близките села. Момчето било единственият плод на Флад. Той носел на семейството плодове, и докато Свеа му служела, той само се усмихвал в отговор. Накрая маларията на Свеа толкова се влошила, че тя била прикована на легло. Когато дошло време да роди, тя дала живот на здраво момиченце. Но в рамките на една седмица Свеа била на прага на смъртта. В последните си мигове, тя прошепнала на Дейвид: „Наречи момиченцето ни Ейна.” След това умряла. Дейвид Флад бил силно потресен от смъртта на съпругата си. С последни сили той взел дървен сандък и направил ковчег за Свеа. После, в примитивен гроб в планината погребал своята възлюбена съпруга. Като стоял на гроба ѝ, той погледнал към своя малък син до себе си. После чул от колибата плача на бебето. И изведнъж, огорчение изпълнило сърцето му. В него се надигнал гняв и не могъл да го владее. Той изпаднал в ярост, викайки: „Защо позволи това, Боже?” Дойдохме тук за да дадем живота си! Съпругата ми бе толкова красива, толкова талантлива. И ето сега тя е мъртва на двадесет и седем. Сега имам две годишен син и трудно мога да се грижа за него, да не говорим за бебето. И след повече от година в тази джунгла, всичко което постигнахме е едно малко селско момче, което вероятно не разбира какво сме му говорили. Ти ме провали, Боже. Какъв пропилян живот!” Тогава Дейвид Флад наел няколко туземци за водачи и завел децата си в мисионерската база. Когато видял Ериксон, той избълвал гневно: „Заминавам! Не мога да се справя сам с тези деца. Взимам сина си с мен в Швеция, но ви оставям дъщеря си.” Така той оставил Ейна на Ериксон за да я отгледат.

През целият път обратно към Стокхолм, Дейвид Флад стоял на палубата, кипейки от яд срещу Бога. Той бил казал на всички, че отива в Африка да бъде мъченик, да спечели хора за Христос, независимо от цената. И сега се връщал като победен и съкрушен човек. Той вярвал, че бил верен, но че Бог го бил възнаградил с пълно пренебрежение. Когато пристигнал в Стокхолм, той решил да се занимава с внос на стоки, за да търси щастието си. И предупредил всички около себе си никога да не споменават Бог в присъствието му. Когато те го правели, той изпадал в ярост, вените на врата му изпъквали. Накрая, той започнал да пие много. Скоро след като напуснал Африка, приятелите му Ериксон починали внезапно, вероятно отровени от местен вожд. И така, малката Ейна била предадена на едно американско семейство - едни мили хора, които познавам, Артър и Ана Берг. Берг взели Ейна със себе си в едно село, наречено Масиси, в северен Конго. Там те започнали да я наричат „Еджи“. И скоро малката Еджи научила езика Суахили си играела с децата в Конго. Сама през по-голяма част от времето, Еджи се научила да играе въображаеми игри. Тя си представяла, че има четири братя и една сестра, и им дала въображаеми имена. Тя нареждала маса за своите братя и им говорела. И си представяла, че сестра ѝ непрекъснато я търси. Когато Берг се върнали в Америка за отпуск, те взели Еджи със себе си в областта Минеаполис. И станало така, че останали там. Еджи пораснала и се омъжила за Дюей Хърст, който по-късно станал президент на Северозападния Библейски колеж, училището на „Асамблеи на Бога“ в Минеаполис.

В продължение на години като възрастна, Еджи се опитвала да се свърже с баща си, но без резултат

Еджи изобщо не знаела, че нейния баща се бе оженил повторно - този път за по-малката сестрата на Свеа, която нямаше сърце за Бога. И сега, освен Еджи имал пет деца - четири сина и една дъщеря (точно както Еджи си представяше). По това време Дейвид Флад се бил отдал изцяло на пиянство и зрението му се влошило сериозно. В продължение на четиридесет години Еджи се опитвала да открие

баща си, но писмата ѝ оставали без отговор. Накрая, библейското училище дало на нея и съпруга ѝ двупосочни билети до Швеция. Това щяло да ѝ позволи да потърси баща си лично. След като прекосили Атлантика, семейството имало един ден престой в Лондон. Те решили да се разходят и така минали покрай Роял Алберт Хол. За тяхна радост, там се провеждала мисионерската конференция на Петдесетната Асамблея на Бога. Те влезли вътре, където чули проповедник негър да свидетелства за великите дела, които Бог вършел в Заир - Белгийския Конго! Сърцето на Еджи подскочило. След службата, тя се приближила до проповедника и го попитала: „Познавали ли сте някога мисионерите Дейвид и Свеа Флад?“ Той отговорил: „Да. Свеа Флад ме доведе при Господа когато бях малко момче. Те имаха бебе момиченце, но не знаех какво стана с нея.“ Еджи възкликнала: „Аз съм момиченцето! Аз съм Еджи - Ейна!“ Когато проповедникът чул това, той стиснал ръцете на Еджи, прегърнал я и заплакал от радост. Еджи трудно можела да повярва, че този мъж бил малкото повярвало момченце, на което майка ѝ била служила. Той бил пораснал и станал мисионер евангелизатор в собствената си страна, която сега включваше 100 000 Християни, 32 мисионерски бази, няколко Библейски училища и болница със 120 легла. На следващия ден Еджи и Дюей тръгнали за Стокхолм и вестта за тяхното идване вече се била разнесла. До този момент Еджи знаела, че има четири братя и една сестра. И за нейна изненада, трима от братята ѝ я поздравили в хотела. Тя ги попитала: „Къде е Дейвид, по-големият ми брат?“ Те само посочили към самотна фигура, стояща в един стол отсреща във фойето. Нейният брат, Дейвид Младши, бил съсухрен, побелял мъж. Подобно на баща си, той бил допуснал огорчението и почти бил разрушил живота си с алкохол. Когато Еджи попитала за баща си, братята ѝ пламнали от гняв. Те всички го мразели. Никой от тях не бил говорил с него от години. Тогава Еджи попитала: „Ами моята сестра?“ Те ѝ дали телефонен номер и Еджи веднага се обадила. Сестра ѝ отговорила, но когато Еджи ѝ казала коя е тя линията внезапно се прекъснала. Еджи се опитала да се свърже отново, но без резултат. Не след дълго, обаче, сестра ѝ пристигнала в хотела и се хвърлила на врата ѝ. Тя казала на Еджи: „През целия си живот съм си мечтала за теб. Разгръщах картата на света, слагах малка количка върху нея и си представях, че карам навсякъде, за да те откроя.“

Сестрата на Еджи също презирала баща си, Дейвид Флад. Но тя обещала да ѝ помогне да го открие. И така, те се отправили към един бедняшки квартал в Стокхолм, където влезли в порутена постройка. Когато почукали на вратата, една жена ги поканила вътре. Там навсякъде се търкаляли бутилки от алкохол. И лежащ на едно походно легло в ъгъла бил нейният баща - някогашният мисионер, Дейвид Флад. Сега той бил на седемдесет и три и страдал от диабет. Имал също инсулт и перде на двете очи. Еджи паднала до него плачейки: „Татко, аз съм твоето момиченце, което ти остави в Африка.“ Старецът се обърнал и я погледнал. Сълзи потекли от очите му. Той отговорил: „Никога не съм искал да те оставям. Просто не можех да се справя и с двама ви. Еджи отговорила: „Няма нищо, татко. Бог се погрижи за мен.“ Внезапно лицето на баща ѝ се помрачило. „Бог не се погрижи за теб!“ - извикал той. „Той разруши цялото ни семейство! Заведе ни в Африка и после ни предаде. Нищо не излезе от престоят ни там. Това бе пропиляване на живота ни!“ Тогава Еджи му разказала за негъра проповедник, който току що бе срещнала в Лондон и как страната е била евангелизирана чрез него. „Всичко това е истина, татко!“ казала тя. „Всички знаят за малкото повярвало момченце. Историята е била тиражирана във всички вестници.“ Изведнъж Святият Дух паднал върху Дейвид Флад и той се пречупил. Сълзи на мъка и покаяние потекли по лицето му и Бог го възстановил. Скоро след тяхната среща Дейвид Флад починал. И въпреки, че се бил върнал при Господа, след себе си оставил само разруха. С изключение на Еджи, наследството му било пет деца - всичките спасени и трагично огорчени. Еджи записала цялата история. Но докато работила върху нея, тя заболяла от рак. Веднага щом като приключила с писането, тя отишла при Господа.

Това послание е за всички, които вярват, като Дейвид Флад, че имат право да бъдат ядосани на Бог

Дейвид Флад е прототип на много Християни днес. Те са били разочаровани, обезсърчени и сега са изпълнени с гняв към Бога!

Библията ни дава пример за това в книгата на пророк Йона. Подобно на Дейвид Флад, Йона получи мисионерско призвание от Бог. И той отиде в Ниневия за да проповядва посланието на осъждане, което Бог му даде: Градът ще бъде разрушен след четиридесет дни.

След като предаде посланието, Йона седна на хълма, чакайки Бог да започне унищожението. Но когато четиридесетте дни минаха, нищо не се случи. Защо? Ниневия се покая и Бог промени решението си да я разруши!

Това ядоса Йона. Той извика: „Господи, ти ме предаде! Ти положи товар в сърцето ми да дойда тук и да проповядвам осъждане. Всички в Израел знаят за това. Но сега си променил всичко без да ми кажеш. Изглеждам като фалшив пророк!”

Йона седна нацупен под горещото слънце, разгневен на Бога! При все това, в своята милост, Бог направи да израсне едно растение, което да предпазва Йона от горещината: „... за да бъде сянка на главата му, та да го облекчи от скръбта му ...” (Йона 4:6).

Думата „скръб” тук означава „недоволство, разочарование.” Казано просто, Йона бе наскърбен, защото нещата не вървяха така, както бяха планирани. Бог беше променил своя курс и гордостта на Йона бе наранена!

Тук е мястото, където най-често започва яростта срещу Бога - с разочарование. Бог може да ни призове, вложи товар в нас и да ни изпрати, но може да направи промени без да ни включва в суверенния си план. Тогава, когато нещата не вървят така, както сме ги планирали, можем да се почувстваме подведени или предадени.

В такъв момент Бог разбира нашите викове на болка и объркване. В края на краищата, нашият вик е човешки. И той не се различава от вика на Исус от кръста: „Отче, защо си ме оставил?”

Но ако продължим да подхранваме негодувание в духа си, то ще прерасне в ярост вътре в нас. И Бог ще ни попита същия въпрос, който зададе на Йона: „Добре ли е да негодуваш ...?” (стих 9). С други думи: „Мислиш ли, че имаш право да бъдеш толкова ядосан?”

Йона отговори: „Имам всяко право да съм ядосан, до деня на смъртта си!“ „... И той каза: Добре е да негодувам, даже до смърт“ (същият стих). Ето един пророк, който бе толкова раздразнен, толкова ядосан, толкова изпълнен с ярост към Бога, че каза: „Не ме интересува, дали ще живея или умра! Моето служение е един провал. И цялото ми страдание е било напразно. Аз прекарах три дни и три нощи във вонящия корем на онзи кит и за какво? Бог промени всичко за моя сметка. Имам всяко право да му бъда ядосан!“

Много Християни са като Йона - те чувстват, че имат право да бъдат сърдити на Бога. Те си мислят: „Аз се моля, чета Библията, покорявам се на Божието слово. Тогава защо всички тези беди са се стоварили в живота ми? Защо не виждам благословенията, които Бог ми обеща? Той ме провали!“

**Най-голямата опасност от таенето на гняв и раздразнение срещу
Бога е тази, че е възможно да преминете отвъд границата на
утешение**

Възможно е да достигнете до момент, в който вече не сте в състояние да бъдете докоснати. Това е точката, в която нищо и никой не може да ви утеши!

Еремия пише: „... Глас се чува в Рама, Ридание и горчиво плакане; Рахил оплаква чадата си, и не иска да се утеши за чадата си, защото ги няма“ (Еремия 31:15).

По времето, когато Еремия написа това, Израел бе отведен в плен от Асирийците. Техните домове бяха изгорени и опустошени, и всичките им лозя оставено да запустеят. Ерусалим бе превърнат в купчина камъни. Навсякъде около себе си те не виждаха нищо друго, освен развалини и пустош. И така, Еремия използва Рахил - прародителя на Израел като плачещ образ, който е толкова смутен виждайки децата си отнети, че нищо не би могло да я утеши.

В същност, Еремия казваше, че тези плачещи Израилтяни бяха толкова дълбоко опечалени, че бях извън всяко утешение! Еремия не можеше да ги успокои; безполезно бе дори да опитва да говори с тях. Те си мислеха, че Бог бе допуснал робството - и имаха право да бъдат огорчени спрямо него!

И ето я опасността: Когато таим нашите въпроси и оплаквания прекалено дълго, те се превръщат в раздразнение. Тогава нашето раздразнение се превръща в огорчение. И накрая, огорчението ни се превръща в ярост. В този момент вече не слушаме изобличения. Божието слово не ни въздейства. И никой - нито приятел, нито пастир, нито съпруг или съпруга - може да ни достигне. Ние се затваряме за всяко увещание на Святия Дух!

За тези, които признават, че са близо или дори преминали отвъд границата на отказване на утеха - има добри новини

Божието слово казва, че има надежда! „Така казва Господ: Въздържай гласа си от плач и очите си от сълзи; Защото делото ти ще се възнагоди, казва Господ; и те ще се върнат от земята на неприятеля” (Еремия 31:16). С други думи: „Спри плача, спри оплакването. Аз ще те възнагодя за твоята вярност!”

„Затова, любезни мои братя, бъдете твърди, непоколебими, и преизобилвайте всякога в Господното дело, понеже знаете, че в Господа, труда ви не е празен” (1 Коринтяни 15:58). Възлюбени, вашите плачове и молитви не са били напразно! Цялата ви болка и сълзи са били с цел.

Бог ви казва: „Мислиш, че всичко свърши. Виждаш единствено обстоятелствата около себе си - неуспех, разруха, никакви резултати. Затова си казваш: „Това е краят.” Но аз ти казвам, че това е началото! Аз виждам наградата, която предстои да излея върху теб. Аз мисля добри неща за теб, прекрасни неща. Така че спри да плачеш!”

Скъпи светия, позволи на Бог да те изцели от цялото огорчение, гняв, ярост - преди това да те разруши! Може да виждаш само разруха в живота си, но той вижда възстановяване!

Нека сега той те възстанови от опустошението, което те заобикаля. Той ти мисли само доброто, защото „ ...той възнагражда тия, които го търсят” (Евреи 11:6).

Алелуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

Този материал е предназначен единствено за лична употреба и не се позволява публикуването му в други web страници. Lorain County Free-Net Chapel притежава изключителните права от World Challenge, Inc. да публикува тези послания в своята web страница. Можете свободно да зареждате, копирате, печатате и размножавате тези послания, но без да ги публикувате на друго място в Интернет. Можете обаче да включвате връзки към това място, които да водят до тези послания.